

This is art

BRILLANT «THIS IS ART»

JOSEP MARIA SOLÀ

Cal fer l'elogi, just i necessari, d'un dels programes més innovadors que s'han vist darrerament a TV3. M'estic referint al programa cultural intítulat *This is Art*, conduït per Ramon Gener (Barcelona, 1967) i estrenat, en la seva primera temporada, el dimecres 29 de novembre del 2017, a les 22.35 (d'uns cinquanta minuts de durada, aproximadament, cadascun dels capítols). El programa pretenia, en general, parlar sobre Art a través de les emocions. Però hi havia moltes més coses, esclar, i això enganxava fins a la total fascinació; per dir-ho ras i curt: *This is Art* és el somni de qualsevol humanista. O sigui, la sàvia i ben trobada barreja de música (clàssica, la majoria de referències, però també amb temes de cantautors internacionals com a fons d'algunes seqüències bellíssimes, dels quals estaria bé que el senyor Gener ens donés la llista completa, per poder-ne gaudir un altre cop), pintura sobretot (també escultura i arquitectura) i literatura (en tots els seus gèneres). El guió

era de Quim Arenas i la producció de Brutal Media en coproducció de Movistar+ i TV3.

Cada capítol tenia un títol revelador al voltant del qual girava tot el programa, i també les detallades i pedagògiques explicacions del seu conductor. Els dono tots per ordre d'emissió per si algun lector està interessat a visionar-ne algun que s'hagués perdut: èxtasi, curiositat, inspiració, rebel·lia, vanitat i bogeria (primera temporada). Els sis títols de la Segona Temporada (emesa, aquest cop, els diumenges a les 22.45 —sí, sí, ens feia anar a dormir tard, el senyor Gener—, a partir del 22 d'abril d'enguany) van ser: gelosia, valentia, por, desig, solitud i culpa.

Explico breument, com a exemple, l'esquema general del capítol *La por* (13-05-2018) perquè us en feu una composició de lloc: comença amb el *Concert per a piano núm. 2 (en do menor) de Rakhmàninov* (1901) i les circumstàncies angoixants en què el va compondre. Segueix amb una pintura realista de Pere Borrell (*Fugint de la crítica*, 1876) que és un exemple magnífic de *trompe l'oeil*, d'enganyifa visual. Continua amb la por (terror) que Franz Kafka tenia envers el seu pare i ens situa en una escenografia amb les 47 pàgines penjades (amb agulles d'estendre) de què consta la famosíssima *Carta al pare* (1919) que, per cert, el destinatari no va arribar a llegir mai. Continuem amb Paul Cézanne i les seves pors (no tolerava el contacte físic), els seus

autoretrats, i la seva amistat amb Emile Zola, i el marxant Volart. Seguim amb els romàntics i la seva relació amb la natura (allò sublim), i continua amb W. Turner (que es feia lligar al màstil del vaixell en plena tempesta per copsar millor el fred i la pluja, i després pintar-los). I d'aquí al volcà indonesi Tambora que va entrar en erupció el 1815 i va provocar que no hi hagués estiu l'any següent (el 1816), la qual cosa causaria que un grup de romàntics joves, guapíssims i passionals, a Vil·la Diodati (Ginebra), fessin la juguesca de qui era capaç d'escriure el relat més terrorífic: i va guanyar, esclar, Mary W. Shelley (tenia 19 anys!), amb la fascinant aventura de *Frankenstein* (1818), nom del seu creador (Víctor Frankenstein) perquè el monstre no en té cap, de nom, és tan sols la criatura. I paro aquí, perquè això només és mig capítol de *This is Art*.

Ramon Gener ja ens havia ofert anteriorment dos grans programes de divulgació musical: *Òpera amb texans* (2015) i *This is opera* (2017), a part de dos llibres d'amor a la música i a la literatura: *Si Beethoven pogués escoltar-me* (2014) i *L'amor et farà immortal* (2016). Amb *This is Art*, però, ha aconseguit una altra volta de rosca: sota una proposta visual agosarada, atractiva i fascinant, hi ha uns continguts molt ben interrelacionats i apassionadament comunicats, que no poden titllar-se de banals, i que bàsicament pretenen de commoure, emocionar i arribar a tots els públics.